

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupený Mgr. Jakubem Krčem, advokátem, sídlem Politických obětí 118, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, sídlem 30. dubna 24, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č. j. KRPT-17662-198/ČJ-2016-0700KR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2021, č. j. 25 Ad 8/2020 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje pro ekonomiku (dále též „služební funkcionář“) tak, že výrokem I konstatoval, že uklouznutí žalobce při našlápnutí na zasněženou krajnici vozovky a následný seskok do přilehlého příkopu za účelem odvrácení pádu na zem ze dne 16. 1. 2016 je služebním úrazem, takže Česká republika - Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odpovídá za vzniklou škodu v plném rozsahu ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[2] Dále dle § 101 zákona o služebním poměru výroky II až IV poskytl žalobci náhradu za bolest, náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením a náhradu věcné škody v celkové výši 8 197 Kč. Výroky V až XI žalobci naopak neposkytl náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 150 000 Kč, jednorázové odškodnění, náhradu za ztrátu

na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě od 31. 1. 2018, náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 9 861 Kč, náhradu věcné škody ve výši 100 Kč, ani náhradu nákladů řízení.

[3] Mezi stranami řízení byl sporný žalobcův zdravotní stav, který byl opakovaně posuzován. Služební funkcionář proto nakonec pro přetrvávající závažné a zásadní rozpory v odborných medicínských otázkách, zejména stran trvalých následků a neschopností žalobce, ustanovil znalecký ústav pro obor zdravotnictví, konkrétně Institut postgraduálního vzdělávání (dále jen „IPVZ“), ke zpracování revizního znaleckého posudku. Z posudku IPVZ ze dne 21. 6. 2018 vyplynulo, že výhřez meziobratlové ploténky L4/5 vlevo a jeho kontakt s kořenem L4, zjištěný magnetickou rezonancí dne 14. 3. 2016, nelze dávat do příčinné souvislosti se zraněním dne 16. 1. 2016. Potíže, které se u žalobce dne 16. 1. 2016 objevily, byly s největší pravděpodobností způsobeny přítomností obecného, degenerativního onemocnění bederní páteře, již dříve diagnostikovaného a léčeného. Žádné následky, které by bylo možno dávat do příčinné souvislosti se služebním úrazem dne 16. 1. 2016, u žalobce nevznikly. Léčba byla ukončena nejpozději v dubnu 2016. Pracovní neschopnosti žalobce, počínaje pracovní neschopností od 10. 5. 2017, nebyly v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 16. 1. 2016 a v souvislosti s ním nevznikly u žalobce žádné následky na zdraví. Stejně tak dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby příslušníka bezpečnostního sboru nevzniklo v příčinné souvislosti a jako následek služebního úrazu ze dne 16. 1. 2016. Správní orgány vycházely z tohoto posudku, přičemž žalovaný jej shledal obsáhlým, podrobným a přesvědčivým, jakož i jednoznačně, komplexně a srozumitelně odůvodněným a odpovídajícím na veškeré položené otázky. Posudek byl zároveň doplněn výsledkem znalce kolektivu, který posudek vypracoval (MUDr. J. B.), který zároveň zodpověděl veškeré žalobcovy dotazy. Žalobcem navrhované výsledky znalců MUDr. Václava Kameníčka a MUDr. Josefa Slowika, kteří vypracovali předchozí posudky, byly dle žalovaného vzhledem k podanému reviznímu posudku nadbytečné.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud uvedl, že zákon o služebním poměru neupravuje hierarchii podkladů pro rozhodnutí, ani důkazů co do jejich závaznosti či síly. Naopak ukládá správnímu orgánu, aby všechny důkazy hodnotil ve vzájemné souvislosti a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Stejná zásada vyplývá i ze správního řádu. Znalecký posudek je důkazem jako každý jiný a podléhá hodnocení ze strany správního orgánu co do jeho úplnosti, přesvědčivosti a bezrozpornosti. Jestliže tedy správní orgány ustavily znalecký ústav k vypracování revizního znaleckého posudku (namísto výsledku předchozích znalců a ostatních posudkových lékařů), postupovaly dle krajského soudu v souladu se zákonem tak, aby dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Krajský soud s ohledem na to, že správní orgány považovaly revizní znalecký posudek znaleckého ústavu za komplexní a přesvědčivý, souhlasil také s tím, že výsledek dalších znalců se stal nadbytečný. V této souvislosti doplnil, že před výsledkem znalce MUDr. Václava Kameníčka by bylo nutné zpracovat také další doplnění jeho posudku. Dle krajského soudu postup správních orgánů odpovídal ekonomii řízení, neboť by bylo nutné vyslechnout řadu osob s nejistým výsledkem. Ustanovení znaleckého ústavu s patřičnou odborností se proto jeví jako nejvhodnější řešení. K povaze tzv. revizního znaleckého posudku krajský soud uvedl, že není relevantními právními předpisy nijak upraven, přičemž jeho odlišnost od prostého posudku spočívá v tom, že se v obsahu musí vypořádat také s dřívější rozpornou odbornou argumentací. Není však ostatním důkazům nadřazen, a správní orgán jej proto musí hodnotit jako každý jiný důkaz. Tomu služební funkcionář i žalovaný v souzené věci dostáli.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že mezi dřívějšími znaleckými posudky MUDr. Václava Kameníčka a MUDr. Josefa Slowika nejsou zásadní rozpory, nýbrž se vzájemně doplňují, a že ustanovení IPVZ bylo minimálně předčasné. Dle stěžovatele je zároveň rozpor, zda úraz zanechal, či nezanechal trvalé následky, pouze zdánlivý, neboť jej MUDr. Josef Slowik ve svém posudku č. 2 na str. 8 sám objasnil tak, že podobná poranění páteře jsou charakteristická tím, že se mohou střídát stavy zmírnění a stavy zvětšení obtíží a že může dojít ke zvýraznění obtíží, což se nemusí na vyšetřeních v prvních měsících ještě naplno projevit. Podle stěžovatele by MUDr. Josef Slowik uvedené závěry jistě dokázal vysvětlit blíže a erudovaněji, avšak nedostal k tomu prostor. Stěžovatel dále podrobněji rozebral, proč nesouhlasí ani s tvrzením, že se závěry posudkových lékařů v otázce následků služebního úrazu zásadně lišily. Uvedl, že tvrzení, že úrazový děj ze dne 16. 1. 2016 nemohl zapříčinit poškození meziobratlové ploténky, bylo uvedeno pouze v posudku IPVZ. Služební funkcionář tuto okolnost začal rozporovat až po vypracování tohoto posudku. Lékaři, kteří se vyjadřovali do zadání revizního posudku, naopak nerozporovali, že by k výhřezu meziobratlové ploténky L4/5 mělo dojít jinak než služebním úrazem. Jediné sporné tvrzení pak učinil MUDr. Václav Kameníček, který ve svém posudku uvedl, že se domnívá, že do budoucna úraz nezanechá žádné trvalé následky. Jinak se ale všichni lékaři s jeho znaleckým posudkem ztotožňovali. Stěžovatel dodal, že ani MUDr. Václav Kameníček nebyl za účelem vysvětlení posudkových závěrů vyslechnut, přestože stěžovatel výslech několikrát navrhoval.

[6] Stěžovatel uvedl, že s krajským soudem sice souhlasí, že zákon o služebním poměru neupravuje hierarchii podkladů pro rozhodnutí a důkazů co do jejich závaznosti či síly. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu však argumentoval, že správní orgány měly nejprve vyslechnout oba soudní znalce, a až pokud by výsledkem nedošlo k odstranění rozporů mezi jejich posudky, bylo by možné nechat závěry přezkoumat jiným soudním znalcem či ústavem. Zároveň je dle stěžovatele část odůvodnění, kterou krajský soud aproboval nesprávný postup správních orgánů (zadání revizního posudku bez vyslechnutí znalců, kteří zpracovávali dřívější posudky), nepřezkoumatelná.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelova argumentace je s ohledem na kontext celého řízení zmatečná a vzájemně si odporuje. Stěžovatel své námitky v kasační stížnosti opírá o skutečnosti, které v řízení před krajským soudem sám rozporoval. Ustanovení IPVZ k podání revizního znaleckého posudku bylo třeba z důvodu vývoje změn zdravotního stavu stěžovatele, jeden ze dvou dříve přizvaných znalců navíc vypracoval znalecký posudek před novými zdravotními potížemi stěžovatele. Žalovaný ve vyjádření dále konstatoval, že stěžovatel použil v kasační stížnosti pojem zdánlivý rozpor a pokouší se navodit dojem zdánlivého souladu téměř veškerých lékařských zpráv ve spise, a to zcela proti reálnému stavu. Podle žalovaného není pravda, že všichni lékaři uvádění stěžovatelem potvrdili, že výhřez ploténky nastal v důsledku služebního úrazu. Někteří lékaři (např. lékařka Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) tento závěr přímo rozporovali, anebo nález pouze bez dalšího konstatovali (např. MUDr. M. M.). Rovněž není pravda, že služební funkcionář začal rozporovat souvislost výhřezu ploténky s úrazem stěžovatele až v návaznosti na znalecký posudek IPVZ. Rozpory v této otázce plynuly již z dřívějších vyjádření lékařů. Žalovaný odmítl, že byl před zadáním revizního znaleckého posudku povinen vyslechnout oba soudní znalce, kteří ve věci zpracovali znalecké posudky. Postup zvolený služebním funkcionářem dle žalovaného odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, přičemž ze soudních rozhodnutí, na která odkázal stěžovatel, nelze dovozovat, že jím naznačený časový průběh dokazování je závazný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v části, v níž krajský soud aproboval postup služebního funkcionáře stran ustanovení IPVZ za účelem vypracování revizního znaleckého posudku namísto výslechu znalců, jejichž závěry ohledně zdravotního stavu stěžovatele nebyly vzájemně souladné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že zrušení napadeného rozsudku z důvodu shledané nepřezkoumatelnosti *„případá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Nyní přezkoumávaný rozsudek těmito požadavkům dostál, neboť je z něj patrné, jaký postoj k důležitým skutkovým a právním otázkám krajský soud zaujal. Je pravda, že krajský soud převzal podstatu hodnocení od žalovaného, nicméně v reakci na žalobní námitky srozumitelně a dostatečně vysvětlil, proč s žalovaným souhlasí. Jelikož se stěžovatelova žalobní argumentace v této otázce překrývá s jeho argumentací uplatněnou v odvolání, a žalovaný odvolací námitky důkladně vypořádal, lze hodnotit postup krajského soudu, který si závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil, dokonce jako vhodný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že stěžovatelův nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nepřezkoumatelnost nezpůsobuje (viz např. rozsudky ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021 - 26). Námitka tudíž není důvodná.

[10] Podstata stěžovatelovy argumentace spočívá v tom, že služební funkcionář neměl řešit rozpory mezi posudky zadáním revizního znaleckého posudku, nýbrž měl nejprve přistoupit k výslechu dvou dříve ustanovených znalců. Stěžovatel tedy presumuje, že rozpory mezi dvěma znaleckými posudky musejí být vždy řešeny nejprve výslechem příslušných soudních znalců, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014, a v něm obsaženou další judikaturu. Z citovaného rozsudku plyne, že Nejvyšší soud trvá na tom, že k zadání vypracování revizního znaleckého posudku vědeckému ústavu či jiné instituci smí soud přistoupit až tehdy, pokud se rozpory mezi dvěma předloženými posudky nepodaří odstranit ani po výslechu znalců.

[11] Stěžovatel však v této souvislosti opomíjí judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou v odůvodnění rozhodnutí odkazoval již žalovaný, dle které je uloženo zpracování revizního posudku jednou z možností, jak účinně odstranit rozpory mezi dvěma (či více) odbornými závěry. Správní orgán tedy může situaci řešit buď výslechem autorů rozporných posudků, vyžádáním doplnění posudku, nebo vyžádáním revizního znaleckého posudku, který by rozpory v odborných závěrech odstranil (viz rozsudky ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013 - 22, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018 - 33). Vypracování revizního znaleckého posudku je na místě v případě, *„že v dané věci existuje více rozdílných znaleckých posudků nebo pokud účastník řízení předloží k důkazu znalecký posudek zpracovaný znalcem mimo řízení, přičemž závěry tohoto znaleckého posudku jsou nesouladné se závěry znalce ustanoveného soudem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 313/2016 - 66, bod 26). V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zároveň odmítl, že měl krajský soud před zadáním revizního posudku vyslechnout znalce revidovaných posudků.

pokračování

[12] V řízení ve věcech služebního poměru je podstatné (oproti občanskému soudnímu řízení, ve vztahu k němuž Nejvyšší soud vyslovil své závěry), že dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru musí služební funkcionář *ex officio* zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jak k tomu Nejvyšší správní soud uvedl v bodu [34] již citovaného rozsudku č. j. 1 As 346/2018 - 33: „*Řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, účastník řízení pak má procesní práva a povinnosti v rozsahu dle § 174*“ (blíže k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010 - 109).

[13] Pokud tedy služební funkcionář usoudil, že ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude nejúčelnější ustanovit rovnou znalecký ústav za účelem vypracování revizního posudku, nepostupoval v rozporu s relevantní právní úpravou ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Námitka, že byl takový postup nezákonný, proto není důvodná.

[14] Krajský soud i žalovaný navíc důkladně popsali okolnosti, jež k ustanovení IPVZ vedly, přičemž z jejich rozhodnutí i ze správního spisu je patrné, že se ze zdravotního hlediska jednalo o mnohem složitější situaci než o pouhý rozpor mezi dvěma znaleckými posudky. První znalecký posudek na základě usnesení služebního funkcionáře vypracoval MUDr. Václav Kameníček ke dni 6. 4. 2017 s doplňkem ke dni 8. 5. 2017, v němž mj. dospěl k závěru, že stěžovateli trvalé následky v souvislosti s úrazem ze dne 16. 1. 2016 nevzniknou, jelikož měl dle zdravotnické dokumentace ode dne 28. 4. 2016 do vypracování posudku bezpříznakové období. Dále byl stěžovatel ode dne 10. 5. 2017 uznán neschopným k službě a tento stav trval s přestávkami až do konce roku 2017.

[15] Stěžovatel v návaznosti na to předložil dne 2. 6. 2017 služebnímu funkcionáři lékařský posudek služebního lékaře Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Ostrava, MUDr. P. K., o ztížení společenského uplatnění. MUDr. P. K. v posudku uvedl, že stěžovatel trpí středně těžkým pourazovým omezením hybnosti páteře s příznaky kořenového dráždění, čemuž podle položky 5.2 přílohy č. 3 vyhlášky č. 277/2015 Sb., o postupu při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „vyhláška“), odpovídá 600 bodů (150 000 Kč). Zároveň dal MUDr. P. K. do souvislosti služební úraz stěžovatele ze dne 16. 1. 2016 s jeho neschopností ke službě ode dne 10. 5. 2017. Tento posudek však byl k návrhu služebního funkcionáře na přezkum zrušen vedoucí lékařkou Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Ostrava, MUDr. P. K. proto vydal nový posudek, v němž ohodnotil ztížení společenského uplatnění 0 body. Nový posudek napadl stěžovatel, jehož návrh na přezkoumání byl postoupen Odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra, jež posudek opět zrušil.

[16] Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra, Oblastní zdravotnické zařízení Ostrava, však už další posudek nevydalo, neboť stěžovatel oznámil změnu registrujícího poskytovatele zdravotnických služeb a předložil další znalecký posudek vypracovaný na jeho žádost dne 18. 9. 2017 MUDr. Josefem Slowikem. Jmenovaný konstatoval, že úraz zanechal trvalé následky v podobě poškození ploténky L4/5, a ohodnotil ztížení společenského uplatnění 600 body podle položky 5.2 přílohy č. 3 vyhlášky s tím, že se jedná o středně těžké pourazové omezení hybnosti páteře s příznaky kořenového dráždění. Podle tohoto znaleckého posudku a jeho doplnění ze dne 17. 1. 2018 souvisejí neschopnosti stěžovatele ke službě z roku 2017 přímo s jeho služebním úrazem a neschopnosti z roku 2016 nepřímo, protože zhoršily průběh léčby pourazového stavu. Podle MUDr. Josefa Slowika tedy úraz zanechal na zdravotním stavu stěžovatele trvalé následky, které vedly mj. až ke ztrátě zdravotní způsobilosti pro výkon služby

(stěžovatel byl ze služebního poměru propuštěn pro dlouhodobé pozbytí způsobilosti k výkonu služebního místa dne 24. 1. 2018).

[17] Stěžovatel předložil rovněž lékařský posudek o ztížení společenského uplatnění ze dne 30. 11. 2017 od nové registrující poskytovatelky zdravotnických služeb MUDr. A. P., který korespondoval se znaleckým posudkem MUDr. Josefa Slowika a dával do souvislosti se služebním úrazem ze dne 16. 1. 2016 i další neschopnosti stěžovatele ke službě z listopadu 2017. Tento posudek byl k návrhu služebního funkcionáře opět zrušen, a to dne 5. 4. 2018 rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“), č. j. MSK 54017/2018. V něm jsou uvedeny závěry odborného stanoviska lékařky krajského úřadu, z nichž plyne, že páteřové potíže jsou u stěžovatele zaznamenány již v letech 2007 a 2011 a jeho klinické potíže uváděné po úraze nekorelují s nálezem z magnetické rezonance ze dne 14. 3. 2016. Lékařka dále uvedla, že od 28. 4. 2016, kdy stěžovatel ukončil léčbu, do 10. 5. 2017, kdy začal být neschopný výkonu služby, není žádný záznam o páteřových potížích či jejich léčení. Stěžovatel tedy trpěl páteřovými problémy už před úrazem, přičemž změny zjištěné z magnetické rezonance (mj. poškození ploténky L4/5) jsou degenerativní povahy a nelze je spojovat s jeho služebním úrazem.

[18] Uvedený průběh vedl služebního funkcionáře k tomu, že ustanovil dne 4. 4. 2018 znalecký ústav IPVZ k vypracování revizního znaleckého posudku, v němž mělo být postaveno na jisto, zda pracovní neschopnosti stěžovatele z roku 2017 souvisejí s jeho služebním úrazem, zda stěžovateli vznikly v souvislosti se služebním úrazem trvalé následky na zdraví a zda stěžovatel v souvislosti s úrazem pozbyl dlouhodobou zdravotní způsobilost k výkonu služby. Zároveň byly IPVZ položeny otázky ze strany stěžovatele.

[19] Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že ze shora provedeného popisu průběhu zjišťování zdravotního stavu a následků služebního úrazu je zcela zjevné, že nejasnosti panovaly vedle znaleckých posudků rovněž ohledně lékařských posudků o ztížení společenského uplatnění vydaných registrujícími poskytovateli zdravotnických služeb stěžovatele. První z těchto posudků byl totiž nadvakrát rušen, druhý byl taktéž podroben přezkumu. Nutno též poznamenat, že autor prvního znaleckého posudku, MUDr. Václav Kameníček, se nemohl vyjádřit k neschopnostem stěžovatele ke službě od 10. 5. 2017, neboť jeho posudek je ze dne 6. 4. 2017 a doplněk k němu ze dne 8. 5. 2017. Aby tedy bylo možné uvažovat o výslechu či konfrontaci dvou znalců, musel by MUDr. Václav Kameníček nejprve zpracovat doplněk, jenž by postihl i navazující období, avšak ani tak by touto cestou nebyly pokryty nejasnosti s posudky o ztížení společenského uplatnění. Řešení situace prostřednictvím výslechu obou znalců by tudíž nebylo jediným krokem, který by bylo třeba učinit, a zároveň nebylo jisté, že by tím skutečně byly odstraněny veškeré rozpory, resp. že by výsledky vedly ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Služební funkcionář proto vzhledem k okolnostem daného případu zcela správně a adekvátně reagoval způsobem, kdy ustanovil znalecký ústav s patřičnou odborností, aby přezkoumal všechny medicínské otázky podstatné pro rozhodnutí věci. Daný postup lze hodnotit kladně rovněž z pohledu ekonomie řízení. Vytknout lze služebnímu funkcionáři snad jedině to, že IPVZ ustanovil ještě před tím, než měl k dispozici rozhodnutí krajského úřadu o přezkumu lékařského posudku MUDr. A. P. Nicméně vzhledem k tomu, že krajský úřad posudek zrušil a zpochybnil příčinnou souvislost mezi zdravotními obtížemi stěžovatele a služebním úrazem, přičemž i bez tohoto rozhodnutí nebyla situace dostatečně vyjasněna, neměla tato „unáhlenost“ vliv na zákonnost celkového postupu služebního funkcionáře.

[20] Stěžovatelova námitka spočívající v tom, že v posouzení jeho zdravotního stavu nebyly rozpory, jež by odůvodňovaly ustanovení IPVZ, je tudíž nedůvodná. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že shora popsáný postup byl naopak žádoucí s ohledem

pokračování

na povinnost služebního funkcionáře dostát požadavku na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že závěry posudku IPVZ jsou náležitě odůvodněny a podloženy obsahem nálezu. Posudek přihlíží ke všem skutečnostem, s nimiž bylo nutné se vypořádat, a jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. Zároveň posudek splňuje požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, takže správní orgány (resp. soudy) mohly jeho odborné závěry převzít (k hodnocení důkazu znaleckým posudkem viz již citovaný rozsudek č. j. 1 As 346/2018 - 33, nebo rozsudky ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 - 15, a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS). Posudek IPVZ se pregnantně vyjádřil ke všem předchozím znaleckým a dalším posudkům a zároveň srozumitelně a logicky odpověděl na všechny otázky položené jak služebním funkcionářem, tak stěžovatelem. Pro řádné zodpovězení otázek IPVZ komplexně prostudoval a zhodnotil stěžovatelovu zdravotní dokumentaci a dospěl k závěru, že výhřez meziobratlové ploténky L4/5 vlevo a jeho kontakt s kořenem L4, zjištěný magnetickou rezonancí dne 14. 3. 2016, nelze v žádném případě dávat do příčinné souvislosti se zraněním, k němuž došlo dne 16. 1. 2016, což platí rovněž pro dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Služební funkcionář zároveň provedl výslech člena znaleckého kolektivu MUDr. J. B., který zodpověděl veškeré dotazy, a to i ze strany stěžovatele. Stěžovatel tak nebyl postupem žalovaného krácen na svých procesních právech, neboť je mohl uplatňovat i vůči reviznímu znaleckému posudku (např. požadavkem na jeho doplnění, dotazy, které ostatně uplatnil, aj.). Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje se správními orgány a hodnocením krajského soudu, že ve věci byl zjištěn skutkový stav náležitě a dostatečně.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu